

Arrest

nr. 71 276 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, en Marina FAIZ, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. SCHOUTEN, loco advocaat J. TIELEMAN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, K. F., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in de maand sawr 1357 (mei 1978 volgens de Gregoriaanse kalender). U verklaarde afkomstig te zijn uit Baghe Rais Jangalak, in de stad Kabul.

Toen u twee jaar oud was verhuisde u naar Karte Seh. U liep er school tot de negende klas.

Toen u elf was verhuisde u terug naar Baghe Rais.

U verbleef daar tot de komst van de Taliban, in 1375 (tussen maart 1996 en maart 1997). Uw vader werd bij de komst van de Taliban gearresteerd en voor twee maand naar de gevangenis gestuurd. Hij stierf door een hartaanval in 1375 in de gevangenis. De reden voor zijn arrestatie is onduidelijk. Jullie werden geregeld lastiggevallen door de Taliban.

Uw broer N. (...) vluchtte om die reden in 1998 naar Nederland.

Samen met uw broer Az. (...) besliste u te vluchten naar Moskou in Rusland. U verbleef daar tot eind 1998 of begin 1999 en verhuisde toen naar de stad Ufa.

Daar leerde u uw huidige echtgenote M. F. (...) (OV n° 6.531.632) kennen. Jullie huwden in 1999.

Eind 1999 werd uw broer Az. (...) in Moskou vermoord door skinheads. De politie stelde hierover een rapport op.

Omwille van uw relatie met M. F. (...) kreeg u problemen met haar oom, A. S. (...). Hij had gestreden in Afghanistan en was tegen u gekant, omdat u Afghaan was.

Begin 2001, toen uw echtgenote zwanger was van uw eerste zoon R. (...), begonnen uw problemen met de oom van uw vrouw. Hij waarschuwde u dat hij u kon deporteren naar Afghanistan. Hij bedreigde ook uw echtgenote en gaf aan dat een baby met Afghaans bloed niet welkom was.

Eens sloeg hij u. Omwille van deze feiten stapte u naar de politie. De politie weigerde echter uw klacht te registreren.

De klacht die uw vrouw tegen hem indiende werd wel geregistreerd, maar kende geen resultaat.

Nadat deze oom vernomen had dat zij naar de politie was gestapt kwam hij u thuis opzoeken en sloeg hij haar. U gaf aan dat deze oom voor de inlichtingendienst FSB werkte en ook in Rusland aan het hoofd stond van het comité Obshestwa, een comité van Afghanistan-veteranen.

U had in de Russische Federatie problemen om permanente verblijfsdocumenten te verkrijgen. Tegen betaling had u een tijdelijke verblijfsvergunning verkregen. Hierdoor diende u zich om de zes maanden opnieuw te registreren. Het gebrek aan documenten en werkvergunning leidde ertoe dat u regelmatig werd meegenomen door de politie.

U kon in de Russische Federatie geen vaste verblijfsvergunning krijgen door tussenkomst van de oom van uw vrouw.

Tot slot verklaarde u ook problemen te hebben ondervonden met het racisme in Rusland tegenover Afghanen.

De belangrijkste reden voor jullie vertrek uit Rusland waren echter de bedreigingen die door de oom van uw echtgenote werden geuit.

In 2002 verhuisden jullie daarom naar Afghanistan, eerst naar Qalai Ghaibi, gelegen in de stad Kabul, later naar Allawoddin, eveneens in Kabul-stad.

Ongeveer drie of vier jaar geleden kregen jullie in Afghanistan last met uw twee neven (S. A. A. (...) en Sa. (...)). Zij waren tegen uw huwelijk met een Russische vrouw. S. A. A. (...) was lid van de Taliban, Sa. (...) behoorde tot de groepering van Gulbudin Hekmatyar. Ze wensten dat u de relatie zou verbreken en uw vrouw zou terugsturen naar Rusland.

Twee en een half jaar geleden vernam u dat men, na een oproep in de moskee, het plan had opvat om jullie te stenigen. Jullie vluchtten daarom naar het dorp Shikhak, in het district Mohammad Agha van de provincie Logar. Jullie konden er verblijven in een huis van de dochter van uw tante.

Na het overlijden van uw moeder, namen de bedreigingen van de twee neven toe. U werd opnieuw gevraagd uw vrouw terug te sturen, anders zouden jullie gedood worden.

Na dit voorval besloot u, samen met vrouw en kinderen, Afghanistan te verlaten. Op 10 november 2009 vlogen jullie vanuit Kabul naar Turkije. Jullie werden tijdens de reis begeleid door een smokkelaar die reisdocumenten voor jullie bekomen had.

Op 19 november 2009 kwamen jullie in België aan, waar jullie de volgende dag asiel aanvroegen.

Ter staving van u asielrelaas legt u drie trouwfoto's, een medisch verslag uit België, medische voorschriften uit Afghanistan, een taskara (Afghaanse identiteitskaart), het Nederlandse paspoort van uw broer (N. (...)), een brief, een aantal foto's van uw gezin en een kopie van het geboortecertificaat van uw zoon R. (...) voor, inclusief enkele enveloppen.

Uit angst voor uw twee neven verbrandde u echter alle Russische documenten van uzelf en uw echtgenote. Het gaat hier onder meer om jullie trouwcertificaat, jullie identiteitsdocumenten, intern paspoort, reis paspoort en het geboortecertificaat van uw oudste zoon."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, K. F., luidt als volgt:

"Er dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling of van de subsidiaire bescherming.

U heeft vooreerst de problemen met de oom van uw vrouw, A. S. (...), in de Russische federatie niet aannemelijk gemaakt.

Zo zijn de verklaringen die u en uw echtgenote betreffende haar oom afleggen vaag, incoherent en tegenstrijdig gebleken.

U verklaart dat A. S. (...) gedurende vier jaar diende als officier in Afghanistan ten tijde van de Russen (CGVS, p. 20-21). Opmerkelijk hierbij is dat uw echtgenote niet in staat is de deelname van haar eigen

oom aan de oorlog in Afghanistan te schetsen (CGVS F. M. (...), p. 15). Zo kon zij niet uitleggen in welke periode hij daar actief was, waar hij gelegerd was of wat zijn functie daar zou geweest zijn. Zij kon enkel zeggen dat hij in 1989 terugkeerde en "geen gewone soldaat was" (CGVS F. M. (...) p. 15). Dit terwijl u blijkbaar meer details kon geven.

Daar het een familielid van haar betreft is het onaannemelijk dat zij niet op de hoogte zou zijn van dergelijke elementaire kennis.

Daarnaast is er een opmerkelijke tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u in de Vragenlijst van het Commissariaat-generaal, opgesteld door een ambtenaar van de van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat de oom van uw vrouw tijdens zijn verblijf in Afghanistan gewond geraakte en invalide werd (CGVS Vragenlijst p. 2). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u echter dat hij geen fysieke verwondingen heeft overgehouden aan de oorlog. Als u wordt gewezen op uw eerdere verklaringen verklaart u dat u bedoelde dat hij mentaal in shock was en dat u niet weet of hij werd geraakt of niet (CGVS, p. 22).

Deze verklaring contrasteert hoe dan ook met uw eerdere beweringen, en de verklaring van uw echtgenote dat haar oom in goede gezondheid verkeerde (CGVS F. M. (...), p. 15).

Verder blijft u over de werkzaamheden van A. S. (...) zeer vaag.

U verklaart dat hij werkzaam was voor de inlichtingendienst FSB (CGVS, p. 20). Als later wordt gepeild naar de activiteiten van deze oom en de inhoud van zijn beroep ontwijkt u de vraag door opnieuw te verklaren dat hij voor de inlichtingendienst werkte en een chauffeur had met zwarte auto (CGVS, p. 22). Dat hij een zwarte auto en chauffeur had bewijst echter niet dat hij voor de inlichtingendiensten zou werken.

Ook uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat zij op geen enkele wijze kon hard maken A. S. (...) effectief voor FSB werkte (CGVS F. M. (...), p. 15). Uit haar verklaringen blijkt zelfs dat ze niet met zekerheid kon zeggen of haar oom voor de FSB werkte, zij zou ook nooit enig document hieromtrent hebben gezien (CGVS F. M. (...) p. 14).

Ter bevestiging van de ongeloofwaardigheid van het profiel van deze oom blijkt dat noch u noch uw echtgenote in jullie eerdere verklaringen, opgenomen in de vragenlijst van het CGVS, melding maakten van het feit dat hij voor de FSB zou hebben gewerkt.

Tot slot zijn er betreffende de pogingen die jullie ondernamen om bescherming in te roepen tegen de oom van uw echtgenote tegenstrijdigheden vastgesteld tussen jullie beider verklaringen. Zo verklaart u dat u ooit probeerde een klacht in te dienen, maar dat de politie deze niet wou registreren. De klacht die uw echtgenote indiende werd wel geregistreerd, maar kende geen resultaat (CGVS, p. 21).

Deze zaken komen echter niet overeen met de verklaringen van uw echtgenote.

Zo beweerde zij dat ze in 2001, nadat ze door haar oom geslagen was, zelf een klacht was gaan indienen bij de politie. Deze klacht werd echter niet aangenomen net als de voorgaande klacht van u. Zij verklaarde dat de politie de klacht zelfs niet wilden lezen toen ze hoorden tegen wie ze klacht wou indienen (CGVS F. M. (...), p.13-15).

Aangezien u verklaart een Afghaans staatsburger te zijn dient uw vrees voor vervolging te worden afgewogen ten aanzien van Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u de problemen die u in de Russische Federatie met de oom van uw echtgenote kende niet aannemelijk hebt gemaakt.

Het is dan ook niet geloofwaardig dat u hierdoor genoodzaakt was naar Afghanistan terug te keren. Men kan zich ook afvragen waarom u een terugkeer naar Afghanistan zag als een oplossing voor al uw problemen in de Russische Federatie. U had in Afghanistan immers al problemen gekend waardoor u het land diende te ontvluchten (CGVS, p. 5).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf sinds 2002 in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht.

Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Zo kan u de eerste presidentsverkiezingen en parlementsverkiezingen correct in de tijd situeren, maar de tweede presidentsverkiezingen situeert u verkeerd en zeer ruim in het jaar 1386 of 1387 (maart 2007–maart 2009 volgens de Gregoriaanse kalender) (CGVS, p. 18). Dit is merkwaardig aangezien het hier de recentste presidentsverkiezingen betreft te meer deze plaatsvonden in augustus 2009, kort voor uw beweerde laatste vertrek uit Afghanistan.

U beweert betreffende de recentste verkiezingen dat er toen 44 kandidaten opkwamen. Uit objectieve informatie blijken er echter maar 41 kandidaten geweest te zijn (CGVS, p. 18).

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u niet duidelijk weet wie de gouverneur van Kabul was op het moment dat u daar verbleef. U geeft enkele namen op, waarvan inderdaad Din Mohammad correct is.

Echter, u noemt ook Mojadidi terwijl uit de objectieve informatie blijkt dat hij pas begin 2009 gouverneur werd, toen u al in Logar verbleef (CGVS, p. 17). Daarnaast noemt u enkele grote incidenten die zich in Kabul hebben voorgedaan, zoals de aanslag op Karzai in 2008 en op het Serena hotel, die heel wat media-aandacht, ook buitenlandse, hebben gekregen (CGVS, p. 18-19).

Uw kennis betreffende Logar, waar u ongeveer één jaar woonachtig was voor jullie Afghanistan verlieten in november 2009, is eveneens zeer beperkt.

Zo noemt u slecht drie dorpen in de buurt van Shikhak (Pule Qandahari, Chahr Asia en Sange Naweshta) waarvan enkel Pule Qandahari terug te vinden is op de kaart van het district Mohammad Agha. Dit dorp ligt echter niet in de onmiddellijke omgeving van Shikhak. U verklaart ook dat Abdul Wakil Ahmadzai, het hoofd van het departement cultuur en toerisme werd gekidnap. Uit informatie blijkt dat Abdul Wakil Ahmadzai inderdaad het hoofd is van het departement van informatie en cultuur, maar over zijn beweerde kidnapping is geen informatie terug te vinden. Wel beschikt het CGVS over informatie waaruit blijkt dat senator Dr. Abdul Wali Ahmadzai werd gekidnap in 2008.

Opmerkelijk is ook dat u, wanneer er naar recente incidenten werd gevraagd, spontaan een incident in Logar aanhaalt van vóór uw verblijf daar (CGVS, p. 18). De incidenten die u wel opsomt tonen op geen enkele wijze aan dat u tot november 2009 in Logar verbleef. Uit informatie blijkt immers dat er zich genoeg incidenten voordeden, kort voor uw vertrek, in het district Mohammad Agha, die vreemd genoeg niet vermeldde.

Dat u enige (geografische) kennis hebt van Kabul hoeft niet te verwonderen. U bent daar immers geboren en hebt er tot aan uw vlucht naar Rusland in 1998 gewoond, en uw moeder zou daar nog woonachtig zijn geweest (CGVS, p. 5, 15). Hetzelfde kan gezegd worden over Logar waar een deel van uw familie woonachtig zou zijn (CGVS, p. 22).

Uw kennis blijft echter zeer beperkt en fragmentarisch. Verder wijst niets op een recent verblijf in Afghanistan.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat de kennis van uw echtgenote betreffende haar verblijf in Kabul en Logar zo goed als onbestaande is.

Zo verklaart u dat uw laatste verblijfplaats in Afghanistan het dorp Shikhak, gelegen in het district Mohammad Agha van de provincie Logar was (CGVS, p. 18). Uw echtgenote kan echter geen duidelijk antwoord formuleren op de vraag wat haar laatste verblijfplaats in Afghanistan was. Zo verklaart ze dat jullie in het district Logar woonden. Als haar daarop wordt gevraagd in welke stad jullie dan woonden, verklaart ze dat Logar geen stad is, maar een soort district, een soort gemeente, een dorp in een stad. Er volgen nog twee vragen om meer duidelijkheid te verkrijgen. Uiteindelijk verklaart uw vrouw dat Logar een dorp buiten Kabul is (CGVS F. M. (...), p. 3). Zoals uit bijgevoegde informatie blijkt is Logar echter een provincie bestaande uit diverse dorpen onderverdeeld in zeven districten. Dat uw echtgenote dit niet spontaan kan aangeven is opmerkelijk gezien het belang hiervan binnen de Afgaanse context. Des te meer gezien zij wel perfect kan verduidelijken waar ze in Kabul zou hebben gewoond: enkele maanden in de wijk Allowuddin gelegen in de regio Kabul en daarvoor eveneens in Kabul, in de wijk Chelseton, plaats Qalai Ghaibi (CGVS F. M. (...), p. 3-4).

Verder heeft uw echtgenote geen enkel idee waar het Aria City ziekenhuis is gelegen, waar jullie dochter S. (...) geboren zou zijn. Ook kan zij geen enkele school in Kabul of omliggende dorpen noemen (CGVS F. M. (...), p. 19-20). De markten waar u volgens haar goederen ging kopen en verkopen kent zij niet bij naam (CGVS F. M. (...), p. 10). Daarnaast kan uw echtgenote geen enkele concrete belangrijke gebeurtenis noemen. Er werd volgens haar geschoten, er waren aardbevingen en verkiezingen, maar data kan ze niet geven (CGVS F. M. (...), p. 20).

Dat uw echtgenote op geen enkele wijze de verkiezingen kan situeren is merkwaardig aangezien deze zich voordeden niet lang na jullie aankomst in Afghanistan en kort voor jullie vertrek uit Afghanistan. Weliswaar weet ze dat er betaald kon worden met afgani maar een concreet antwoord op de vraag welke betaalmiddelen er waren kan ze niet geven (CGVS F. M. (...) p. 20).

Haar gebrekkige kennis vergoelijkt ze steeds door te stellen dat ze in al die tijd slecht vijf maal is buitengekomen of met de auto werd gebracht (CGVS F. M. (...), p. 19-20). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het ontbreken van zo elementaire kennis over Afghanistan.

Opvallend is dat uw vrouw wel verklaart de zoo in Kabul te hebben bezocht en in de centrale straat van Kabul te zijn geweest (CGVS F. M. (...), p.20). Dat zij op dergelijke plaatsen wel zou geweest zijn, maar niet zou deelgenomen hebben aan het dagelijkse leven is niet aannemelijk. Jullie verbleven immers ongeveer zeven jaar in Afghanistan, waarvan het grootste deel in de hoofdstad Kabul, en de problemen die jullie zouden gekend hebben in Afghanistan begonnen slechts drie tot vier jaar geleden (CGVS, p. 20). Dat uw echtgenote in al die jaren geen enkele naam of concrete gebeurtenis opving is niet aannemelijk, zeker aangezien uw vrouw in Rusland een degelijke opleiding kreeg (CGVS, p. 7). Hierdoor mag er van uitgaan worden dat ze de zaken die zij in Afghanistan hoorde en zag toch beter zou kunnen onthouden, plaatsen in de tijd en duiden of beschrijven.

Bovenstaande vaststellingen roepen ernstige twijfels op omtrent uw beweringen dat u van 2002 tot uw vlucht naar België in november 2009 met uw gezin permanent heeft verbleven in Kabul en Logar (CGVS, p. 5).

Het lijkt er eerder op dat jullie kennis van bepaalde zaken in Afghanistan opdeden tijdens sporadische (familie)bezoeken aan Afghanistan en het volgen van de actualiteit.

Aangezien uw asielaanvraag zich afspeelt gedurende deze periode, kan er geen geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven.

Tot slot moet worden vastgesteld dat u uw recente problemen in Afghanistan niet aannemelijk hebt gemaakt.

Zo verklaart u dat uw neven uw echtgenote nooit hebben aangevallen of rechtstreeks bedreigd. U verklaart hierbij dat als ze haar zouden zien en er de kans toe kregen haar zouden aanvallen of bedreigen (CGVS, p. 25).

Dit is tegenstrijdig met de verklaringen van uw echtgenote.

Zij verklaart immers wel bedreigd te zijn geweest, na de dood van uw moeder. Ze verklaart dat uw neven kwamen eten en bij het weggaan haar bedreigden met een handbeweging (CGVS F. M. (...), p. 17). Uit deze verklaringen kan opgemaakt worden dat u uw neven bij u thuis hebt uitgenodigd terwijl uw vrouw aanwezig was. Dit roept vragen op betreffende de vrees die u uitte dat uw vrouw door hen zou kunnen worden aangevallen als ze hiertoe de kans kregen.

Daarnaast is uw keuze om vanuit Kabul naar Logar te vluchten niet logisch.

Aangezien u daar bij familie verbleef, zou het maar een kwestie van tijd zijn alvorens uw neven u daar zouden vinden (CGVS, p. 16).

Verder stond Logar in 2008 bekend als een onveilige en onstabiele regio omwille van de aanwezigheid van gewapende groepen (zie administratieve dossier). Gezien uw ene neef bij de Taliban zou zijn en de andere bij de "Hezb-e-Islami" (fractie Gulbudin) stelde u uw vrouw en kinderen met deze verhuis dus bloot aan een zeer groot risico (CGVS, p. 23).

Op basis van dit alles kan gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Daarnaast geen u ook geen zicht op uw reële verblijfsituatie in Russische Federatie.

Zo verklaart u de geboorteakte van uw oudste zoon in brand te hebben gestoken, maar dat er een kopie zou zijn bij de moeder van uw vrouw (CGVS, p. 22). Herhaaldelijk is er dan ook op aangedrongen om deze te laten opsturen (CGVS, p. 23, 27). Uiteindelijk zond u een kopie van de geboorteakte van uw zoon R. (...) op.

Opnieuw werd dit document zonder enige bijkomende uitleg of de originele enveloppe verzonden. Uit vertaling blijkt dat dit document vermeldt dat uw zoon geboren is uit een Russische moeder en een Afghaanse vader. Meer dan dit bewijst het echter niet. Dit document, gedateerd op 20/03/2001 geeft immers geen zicht op uw reële verblijfsituatie in de Russische Federatie. Evenmin is het een bewijs van uw verklaring dat uw jongere kinderen in Afghanistan zouden geboren zijn.

Ook zijn er betreffende uw tijdelijke verblijfsdocumenten tegenstrijdige verklaringen afgelegd.

Zo verklaart u dat uw vergunning iedere zes maand geregistreerd moest worden (CGVS, p. 6). Uw echtgenote beweert echter dat uw verblijfsvergunning slechts drie maanden geldig was (CGVS F. M. (...), p. 9). Als uw echtgenote met uw verklaringen hieromtrent wordt geconfronteerd, verklaart ze dat er een registratie was om de zes maand en één om de drie maand. Opmerkelijk is dat ze geen idee meer heeft in welke procedure u zat (CGVS F. M. (...), p. 21).

Gezien de problemen die het gebrek aan verblijfsdocumenten met zich meebracht, is het niet aannemelijk dat uw vrouw hiervan niet op de hoogte zou zijn.

Tot slot dient er gewezen te worden op het gebrek aan Russische documenten.

U verklaart alles in brand te hebben gestoken uit schrik voor uw neven (CGVS, p. 12).

Aangezien uw verblijf in Afghanistan en de problemen die u daar kende echter niet aannemelijk zijn, is ook deze verklaring voor het gebrek aan Russische documenten ongeloofwaardig.

Het vermoeden bestaat dan ook dat deze om bepaalde redenen voor de Belgische asielinstanties worden achtergehouden.

Aan uw beweerde verblijf in Afghanistan van 2002 tot 2009 kan geen geloof worden gehecht.

Ook is er geen duidelijk zicht op uw reële verblijfsituatie in de Russische Federatie.

Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen.

Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt.

Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst.

Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205).

U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven.

Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat ook voor uw echtgenote F. M. (...) (OV n° 6.531.632), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

De documenten die u hebt aangevoerd vermogen niet aan deze vaststellingen iets te wijzigen.

De foto's die u neerlegt en die uw familie in Afghanistan zouden uitbeelden zijn geen bewijs van een langdurig en permanent verblijf in Afghanistan. Het betreft slechts momentopnames die evenzeer in het kader van een kortstondig bezoek zouden kunnen genomen zijn.

Dit geldt evenzeer voor de Afghaanse medische voorschriften die u voorlegt.

Daarnaast werd enige tijd na het interview een kopie van een brief opgestuurd. Deze brief werd echter toegezonden zonder enige bijkomende uitleg of informatie.

Tijdens het gehoor verklaarde u wel dat er ooit een waarschuwingsbrief (waarop uw naam echter niet werd vermeld) op het huis werd geprikt, maar dat u die niet heeft (CGVS, p. 24). Dat uw echtgenote echter wel dacht dat u die brief had, is op zijn minst tegenstrijdig te noemen (CGVS F. M. (...), p. 6). Uit de vertaling blijkt dat dit een brief met algemene inhoud betreft, gericht aan personen die samenwerken met buitenlandse instanties of organisaties en niet aan jullie persoonlijk.

Hoe dan ook blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt trouwens dat aan Afghaanse (identiteits)documenten maar weinig bewijswaarde kan worden gehecht. Documenten kunnen in de praktijk op niet-reguliere wijze worden verkregen, zowel binnen als buiten Afghanistan.

U legde nog een taskara voor, waarvan de bewijswaarde door bovenstaande opmerkingen dan ook niet wordt gestaafd.

Het Nederlandse paspoort van uw broer staat enkel uw verklaring dat hij de Nederlandse nationaliteit bezit maar voegt voor de rest niets toe aan uw asielrelaas.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, M. F., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Ufa. U bent van Russische origine.

Begin 1999 huwde u in Ufa de Afghaan K. F. (...) (O.V. 6.531.632). Voor uw huwelijk bekeerde u zich tot de islam.

Omwille van uw relatie met K. F. (...) kreeg u problemen met uw oom S. A. (...). Uw oom had gestreden in Afghanistan en was gekant tegen uw relatie met een Afghaan. Vanaf 2000, toen u in verwachting was van uw eerste kind (uw zoon R. (...)), begonnen uw problemen met uw oom. Hij wou dat jullie de relatie zouden beëindigen en dat u abortus zou plegen. Indien niet dreigde hij ermee uw zoon te doden. Hij sloeg daarbij meermaals uw man.

Omwille van deze feiten stapte uw man naar de politie. De politie weigerde echter zijn klacht te registreren toen ze hoorden tegen wie de klacht gericht was. U gaf aan dat uw oom rijk was en dat hij voor de inlichtingendienst FSB werkte.

Ook u werd enkele malen door uw oom geslagen. Dit gebeurde voor het eerst na de geboorte van uw zoon R. (...) in 2001. Naar aanleiding hiervan stapte u zelf naar de politie om klacht in te dienen. De klacht werd evenmin geregistreerd. Nadat uw oom vernomen had dat u klacht had willen indienen sloeg hij u bovendien opnieuw.

U bracht verder aan dat uw man in de Russische Federatie geen vaste verblijfsvergunning kon krijgen door tussenkomst van uw oom. Uw man verbleef in de Russische Federatie op basis van tijdelijke verblijfsvergunningen. Deze vergunningen werden bekomen via de betaling van steekpenningen en later eveneens op basis van jullie huwelijk.

De Russische nationaliteit heeft uw man nooit aangevraagd. Hiervoor moest hij een vast adres hebben en niemand wou hem –als Afghaan- bij zich domiciliëren. Ook uw moeder, die uw oom vreesde, weigerde uw man in haar appartement te laten registreren. Het gebrek aan registratie leidde ertoe dat uw man regelmatig werd meegenomen door de politie.

U verklaarde tot slot dat er een potentiële dreiging uitging van rechtse groeperingen ten aanzien van uw echtgenoot. Zo werd uw schoonbroer Az. (...) begin 1999 in Moskou vermoord door skinheads. U verduidelikte dat uw man tijdens zijn verblijf in de Russische Federatie weliswaar nooit concrete dreigementen uit deze richting had gekregen.

Deze feiten deden jullie besluiten om in september 2002 de Russische Federatie te verlaten en naar Afghanistan te verhuizen.

In Afghanistan woonden jullie bij uw schoonmoeder in Kabul. Dit tot begin 2008. Daarna huurden jullie gedurende ongeveer een jaar een woning in Kabul.

Sinds jullie aankomst in Afghanistan kregen jullie last met twee neven van uw man (S. A. A. (...) en Sa. (...)). Zij waren er tegen gekant dat hun neef met een Russische was gehuwd. S. A. A. (...) was lid van de Taliban, Sa. (...) behoorde eveneens tot een militante beweging. Ze wensten dat uw man de relatie zou verbreken en u zou wegsturen.

In 2008 vernam uw man dat men, na een oproep in de moskee, het plan had opvat om jullie te stenigen. Jullie vluchtten daarom eind 2008 naar Logar. In Logar konden jullie verblijven in een huis van een nicht van uw man. Vanaf september 2009, na het overlijden van uw schoonmoeder, namen de bedreigingen van de twee neven toe. Uw man werd naar de moskee geroepen en er werd hem gezegd dat als u niet zou worden weggestuurd u gedood zou worden.

Na dit voorval besloten jullie Afghanistan te verlaten. Op 10/11/2009 vlogen jullie vanuit Kabul naar Turkije. Jullie werden tijdens de reis begeleid door een smokkelaar die reisdocumenten voor jullie bekomen had. Vanuit Turkije zijn jullie verder gereisd naar België.

Op 19/11/2009 kwamen jullie toe in België. De volgende dag vroegen jullie asiel aan.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, M. F., luidt als volgt:

“Aangezien u verklaart een Russisch staatsburger te zijn dient uw vrees voor vervolging te worden afgewogen ten aanzien van de Russische Federatie.

Wat uw problemen in de Russische Federatie betreft verklaarde u dat u en uw echtgenoot in de periode 2000-2002 werden lastiggevallen door uw oom A. S. (...). Dit zou ertoe geleid hebben dat jullie de Russische Federatie verlieten en naar Afghanistan verhuisden.

Nu, er werd geconstateerd dat u de genoemde problemen met uw oom niet aannemelijk kon maken.

Aangezien u geen enkel bewijs aanbracht omtrent het bestaan van deze oom of deze problemen die u met hem zou hebben ervaren berust de geloofwaardigheid hiervan volledig op uw verklaringen. Deze verklaringen bleken echter heel vaag te zijn.

Zo slaagde u er vooraleerst niet in om de deelname van uw oom aan de oorlog in Afghanistan te schetsen. Zo wist u niet in welke periode uw oom in Afghanistan verbleven had, waar hij in Afghanistan gelegerd was en welke functie hij hierbij bekleedde.

Het enige wat u kon zeggen was dat hij in 1989 uit Afghanistan was teruggekeerd en dat hij "geen gewone soldaat" was geweest. Wat dat laatste betreft kon u niet zeggen in welke hoedanigheid hij wel had gediend.

Geconfronteerd met deze onwetendheid verklaarde u dat u nog jong was toen uw oom in 1989 terugkeerde en dat u zich ook hierna niet over hem geïnformeerd heeft (CGVS p.15).

Dit gebrek aan belangstelling is echter hoogst verwonderlijk gezien zijn verblijf in Afghanistan, zoals blijkt uit uw relaas, de basis van zijn afkeer van Afghanen en van uw man in het bijzonder vormt.

Daar staat naast dat uw echtgenoot, tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal, informatie verstrekke waarvan u klaarblijkelijk geen weet zou hebben. Zo beweerde uw man dat uw oom officier was tijdens zijn verblijf in Afghanistan en dat hij gedurende 4 jaar diende in Afghanistan (CGVS K. F. (...) p.20-21). Dat u van dergelijke elementaire feiten niet op de hoogte zou zijn, en uw man wel, is onaannemelijk te noemen. Te meer daar het een lid van uw familie betreft.

Verder werd er een opmerkelijke tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de opeenvolgende verklaringen van uzelf en uw man.

Zo liet uw man in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, opgesteld door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, optekenen dat uw oom tijdens zijn verblijf in Afghanistan gewond was geraakt en invalide was geworden (CGVS vragenlijst K. F. (...)). U zelf beweerde echter niet te weten of uw oom gewond was geraakt, u gaf aan dat niemand over hem wou praten. U ontkende weliswaar dat uw oom invalide was (CGVS p.15). U werd aldus gewezen op de eerdere verklaringen van uw man. U beweerde hierop dat uw oom misschien gewond is geraakt, maar dat hij zijn armen en benen nog had. U gaf daarbij aan niet te weten of uw oom invalide was.

Er werd wat dit betreft vastgesteld dat uw echtgenoot zelf alternerende verklaringen aflegde. Zo beweerde hij voor het Commissariaat-generaal niet te weten of uw oom fysieke verwondingen had opgelopen maar dat hij mentaal in shock was. Deze laatste bewering contrasteert hoe dan ook nog steeds met uw bewering dat uw oom in goede gezondheid verkeerde (CGVS p.15).

In de lijn van uw verklaringen over het verblijf van uw oom in Afghanistan legde u vage verklaringen over zijn (mogelijke) rol bij de FSB.

Uw verklaringen omtrent zijn dienst bij de FSB, en hoe u hiervan op de hoogte was, namen hierbij een vreemd verloop. Zo beweerde u eerst dat uw familie u had gezegd dat uw oom voor de FSB werkte. Toen u de vraag werd gesteld of uw oom inderdaad bij de FSB werkte antwoordde u dat het zo werd gezegd. Met andere woorden, u gaf aan dat u hiervan op de hoogte was via derden. Toen u vervolgens de vraag werd gesteld of het zijn kon dat uw oom niet voor de FSB werkte, ontkende u dit en voegde u hieraan toe dat uw oom zelf aan u had verteld dat hij voor de FSB werkte (CGVS p.14).

De bedenking kan worden gemaakt waarom u deze informatie niet meteen vermeldde.

Toen u hierop gewezen werd verklaarde u niet met zekerheid te kunnen zeggen of uw oom voor de FSB werkte en dat u nooit een document hieromtrent had gezien. In deze trant kon u evenmin zeggen hoe lang hij reeds voor de FSB zou werken en welke functie hij bij deze instantie zou uitoefenen.

Kortom, uit dit alles blijkt dat u er niet in slaagde uw verklaringen op enige wijze sterk te maken. Ter bevestiging hiervan dient te worden opgemerkt dat noch u noch uw echtgenoot in jullie eerdere verklaringen, opgenomen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ervan melding maakten dat uw oom voor de FSB werkte. Dit betreft nochtans een belangrijk element aangezien het mede de macht uitmaakt van uw oom.

Uw gebrek aan informatie over de achtergrond van uw oom maakt daarbij eveneens dat u niet hard maken waarom u bij de Russische autoriteiten niet op bescherming kon rekenen. U gaf immers aan dat deze achtergrond, zijn rijkdom alsook zijn werk bij de FSB, er vermoedelijk de reden van waren waarom de politie u niet geholpen had. Zoals u zelf reeds aangaf betreft het een hypothese, die zoals gebleken is weinig onderbouwd is.

Over deze poging om bescherming in te roepen werd bovendien een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen van uzelf en die van uw man.

Zo beweerde u dat u in 2001, nadat u door uw oom geslagen was, zelf een klacht was gaan indienen bij de politie. Deze klacht werd echter niet aangenomen net als de voorgaande klacht van uw echtgenoot. U verklaarde dat de politie de klacht zelfs niet wilden lezen toen ze hoorden tegen wie u klacht wou indienen (CGVS p.13-15).

Deze gang van zaken komt echter niet overeen met de verklaringen van uw echtgenoot. Hij verklaarde dat uw klacht door de politie wel degelijk werd geregistreerd, in tegenstelling tot zijn eigen klacht (CGVS K. F. (...) p.21). Hij voegde hieraan toe dat uw klacht zonder resultaat bleef.

Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen aan.

Uit uw relaas blijkt daarbij dat deze problemen zich slechts afspeelden in periode 2000-2002.

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze problemen nog actueel zouden zijn. Integendeel, u beweerde dat u sinds uw verhuis naar Afghanistan in september 2002, niets meer over uw oom gehoord heeft (CGVS p.15). Dit maakt dat u bijvoorbeeld niet weet of hij nog steeds in leven is en of hij nog in de Russische Federatie verblijft.

Uw verblijf in Afghanistan is daarbij niet bij machte om de onwetendheid over de actualiteit van uw problemen te rechtvaardigen. Dit verblijf werd immers door u niet aannemelijk gemaakt. De bovenstaande vaststellingen, op basis waarvan tot de ongeloofwaardigheid van uw problemen in de Russische Federatie werd besloten, maken reeds dat de reden voor uw vertrek naar Afghanistan wegvalt.

Daarnaast werd vastgesteld dat zowel uw kennis over Afghanistan als uw informatie over de problemen die jullie er ondervonden zouden hebben sterk gelimiteerd is.

U verklaarde dat u van september 2002 tot eind 2008 in Kabul had gewoond.

U gaf daarbij twee adressen op waar u zou hebben verbleven. Vanaf eind 2008 zou u vervolgens, tot jullie vertrek op 10/11/2009, in Logar hebben gewoond. Nu ondanks uw vermelding van de twee adressen in Kabul werd vastgesteld dat u op algemene vragen over Afghanistan, en Kabul en Loghar in het bijzonder, geen antwoord kon geven. Zo kon u wat betreft Kabul geen enkel dorp in de buurt van deze stad noemen, kon u geen enkele school noemen die zich in de nabijheid van uw woonplaatsen bevond, kon u geen enkele markt in de stad noemen (waar uw man volgens u -om zich in zijn levensonderhoud te voorzien- spullen kocht om ze nadien weer te verkopen) en had u geen weet van militaire basissen in de buurt van de stad.

U beweerde wat dit betreft dat u zelden buitenshuis kwam en u uw kinderen thuis onderricht gaf. De enige informatie die u kon geven was de naam van het ziekenhuis waar uw dochter S. (...) zou zijn geboren. U wist dan weer niet waar dit ziekenhuis gelegen is (CGVS p.3-4, 10, 19-20).

Wat Logar betreft gaf u verwarrende en wisselende verklaringen over de administratieve indeling van de plaats. U zei dat het geen stad was maar een soort district, een soort gemeente, meer een dorp dan een stad. Uiteindelijk besloot u met te stellen dat Logar een dorp is (CGVS p.3).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat Logar een provincie in Afghanistan is.

Uw verklaringen komen wat dit betreft ook niet overeen met de verklaringen van uw man. Hij gaf als adres: provincie Logar, district Mohammad Agha en dorp Qalia Shekak (CGVS p.5). Daarnaast werd vastgesteld dat hoewel u verklaarde dat Logar onveilig was en de Taliban er actief was, u ook hier niet kon zeggen of er in de buurt een militaire basis gelegen was.

Voor beide plaatsen, Kabul en Logar, bleek u tot slot geen enkele concrete en in tijd geplaatste concrete en belangrijke gebeurtenis te kunnen noemen die zich had voorgedaan tijdens uw verblijf daar.

Er werd volgens u geschoten, er waren aardbevingen, maar data kon u niet geven (CGVS, p.20). U beweerde dat er verkiezingen waren geweest, vermoedelijk presidentsverkiezingen maar kon niet zeggen in welk jaar deze hadden plaatsgevonden. U verklaarde dat u zelf niet naar de verkiezing bent geweest en jullie de laatste tijd geen tv hadden. Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat in augustus 2009, drie maanden voor uw verklaarde vertrek uit Afghanistan, presidentsverkiezingen hebben plaatsgevonden.

Aansluitend hierbij werd vastgesteld dat u een verkeerde voornaam gaf aan de Afgaanse president. Daar waar u beweerde dat deze Achmad Karzai zou heten blijkt uit informatie dat het Hamid Karzai betreft.

Verder werd geconstateerd dat u niet kon zeggen wanneer de Taliban in Afghanistan van de macht zijn verdreven.

U verklaarde dat politiek u nooit heeft geïnteresseerd en dat de Taliban al van de macht waren verdreven toen u in Afghanistan toekwam. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat in navolging van de aanslagen in de Verenigde Staten op 11/09/2001 coalitietroepen Afghanistan binnenvielen en dat in december 2001 Kandahar, het laatste bolwerk van de Taliban, door hen werd ingenomen. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat u vooraleer te overwegen van Rusland naar Afghanistan te verhuizen, u zich terdege zou vergewissen van de machtspositie van de Taliban.

Dat u bijgevolg niet preciezer kan antwoorden op de vraag of en wanneer de Taliban van de macht zijn verdreven, dient dan ook weinig aannemelijk te worden genoemd.

Uw gebrekkige kennis vergoelikt u steeds door te stellen dat u in al die tijd slecht vijf maal bent buitengekomen of met de auto werd gebracht (CGVS, p. 19-20).

Dit is echter geen afdoende verklaring voor het ontbreken van zo elementaire kennis over Afghanistan. Opvallend is dat u wel verklaart de zoo in Kabul te hebben bezocht en in de centrale straat van Kabul te zijn geweest (CGVS, p.20). Dat u op dergelijke plaatsen wel zou geweest zijn, maar niet zou deelgenomen hebben aan het dagelijkse leven is niet aannemelijk. Jullie verbleven immers ongeveer zeven jaar in Afghanistan, waarvan het grootste deel in de hoofdstad Kabul, en de problemen die jullie zouden gekend hebben in Afghanistan begonnen slechts drie tot vier jaar geleden (CGVS, p. 20).

Dat u in al die jaren geen enkele naam of concrete gebeurtenis opving is niet aannemelijk, zeker aangezien u in Rusland een degelijke opleiding kreeg (CGVS, p. 7).

Hierdoor mag er van uitgaan worden dat u de zaken die u in Afghanistan hoorde en zag toch beter zou kunnen onthouden, plaatsen in de tijd en duiden of beschrijven.

Bovenstaande vaststellingen roepen ernstige twijfels op omtrent uw beweringen dat u van 2002 tot uw vlucht naar België in november 2009 met uw gezin permanent heeft verbleven in Kabul en Logar (CGVS, p. 5).

Naast een gebrek aan kennis over algemeenheden bleek ook uw feitenkennis met betrekking tot jullie problemen in Afghanistan beperkt.

Zo kon u over de twee neven van uw man, S. A. A. (...) en Sa. (...), niet zeggen langs welke zijde (vaders- of moederskant) zij familie van uw man waren. U verklaarde louter dat een van hen van moederskant familie was (CGVS p.17). Daarnaast kon u niet zeggen waar deze twee neven woonden. U beweerde dat ze soms langskwamen en waarschijnlijk ergens in Kabul woonden. Verder werd vastgesteld dat u evenmin kon duiden wat het beroep van deze personen was. Wat hun toebehoren tot militante organisaties betreft, verklaarde u dat S. A. A. (...) tot de Taliban behoorde. De groepering waartoe Sa. (...) behoorde kende u niet juist bij naam: u noemde "Allaudin (zoals de naam van de wijk in Kabul waarin u eerder verklaarde verbleven te hebben, cfr CGVS, p.3) of Gulbudin of zoiets" (CGVS p.17). Over deze laatste groepering kon u niets zeggen. U beweerde dat u over hen enkel had horen spreken.

Aangezien uw echtgenoot reeds eerder had aangegeven dat Sa. (...) lid was van de Hezb-i-Islami (die wordt geleid door Gulbudin Hekmatyar) werd u gepolst of deze naam u iets zei. Dit bleek niet het geval te zijn. U verklaarde niet te weten dat Sa. (...) lid was van de Hezb-i-Islami.

Dergelijk gebrek aan kennis aangaande dermate relevante aspecten van het verklaarde asielrelaas is niet aannemelijk.

Dit alles maakt dat uw verblijf in Afghanistan niet is aangetoond.

De foto's die uw man neerlegde en die ondermeer u in Kabul uitbeelden zijn geen bewijs van een langdurig en permanent verblijf in Afghanistan. Het betreft slechts momentopnames die evenzeer in het kader van een kortstondig bezoek zouden kunnen zijn genomen.

Tot slot dient op uw gebrek aan identiteitsdocumenten te worden gewezen.

Reeds bij aanvang van uw gehoor op het Commissariaat-generaal werd vastgesteld dat u over geen enkel identiteitsdocument beschikt. U beweerde dat u tijdens uw verblijf in Afghanistan over slechts uw reispaspoort beschikte. Dit paspoort zou uw echtgenoot samen met uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoon hebben verbrand voor jullie vertrek naar Logar. Als reden gaf u hiervoor op dat jullie vreesden dat de documenten in verkeerde handen zouden vallen: jullie reisden naar een streek waar de invloed van de Taliban groot was en op basis van deze documenten zou men kunnen vaststellen dat u van Russische origine bent.

Nu aangezien uw verblijf in Afghanistan onaannemelijk is, is ook deze verklaring voor het verlies van uw documenten ongeloofwaardig.

Daarbij moet worden opgemerkt dat zelfs bij verlies aan documenten u niet aannemelijk kan maken dat u zich niet tot de Russische autoriteiten kan richten om nieuwe exemplaren te bekomen.

U beweerde dat u zich niet tot deze autoriteiten kan richten omdat u vreesde dat uw oom het te weten zou komen.

Uit wat is gebleken omtrent de problemen met uw oom volgt dat deze vrees ongegrond is.

Aan de andere documenten die uiteindelijk ter staving van de door uw echtgenoot verklaarde asielmotieven werden aangebracht (Belgisch medisch verslag, medische voorschriften uit Afghanistan, een Afghaanse identiteitskaart, het Nederlandse paspoort van uw schoonbroer N. (...) Mohammad, een brief, een kopie van het geboortecertificaat van uw zoon R. (...), enkele enveloppen), werd een appreciatie gegeven in de motivering van de asielbeslissing die in hoofde van uw echtgenoot werd genomen.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook voor uw echtgenoot K. F. (...) (O.V. 6.531.632) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus werd genomen. Ook wat hem betreft werd vastgesteld dat hij zijn recent verblijf in Afghanistan niet aannemelijk maakte.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 11 augustus 2011 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Ze roepen eveneens een schending in van de motiveringsverplichting als voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook een schending van de *“materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur”* en het *“zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur”*.

2.1.1. In hooforde vragen verzoekers hun asielstatus te erkennen; ze zijn van mening dat de bestreden beslissingen onvolledig en onjuist gemotiveerd zijn en verwijzen hiervoor naar artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Ze handelen vervolgens over *“eenheid van gezin”* en laten gelden dat ze een gemengd koppel vormen qua nationaliteit; verzoeker bezit de Afghaanse nationaliteit en verzoekster is van Russische nationaliteit.

Verzoekers stellen dat *“de vrees voor vervolging dient onderzocht te worden ten aanzien van het land van nationaliteit van elk van de verzoekers”*; verzoekers vrees voor vervolging moet aldus afgewogen worden ten aanzien van Afghanistan en die van verzoekster ten aanzien van de Russische Federatie. Vervolgens laten verzoekers gelden dat men in de kader van de eenheid van gezin, van beide verzoekers de asielstatus moet erkennen wanneer een vrees voor vervolging ten aanzien van een van hen weerhouden wordt.

De instandhouding van het gezin is volgens verzoekers een fundamenteel recht; ze verwijzen hiervoor naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), het principe waarnaar wordt verwezen in de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) en naar rechtspraak en rechtsleer.

Volgens verzoekers noopt het principe van de instandhouding van het gezin aldus tot de erkenning van status van vluchteling aan een familielid dat individueel niet beantwoord aan de definitie zoals bepaald in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Zo kan aldus een echtgenoot met een andere nationaliteit dan de erkende vluchteling, eveneens deze status verkrijgen.

Verzoekers halen artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn aan dat volgens hen net als artikel 8 EVRM, van openbare orde is en rechtstreekse werking heeft en de richtlijn van UNHCR.

Verzoekers passen vervolgens hun asielrelaas toe op artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de vrees voor vervolging in Rusland, herhalen verzoekers dat ze werden bedreigd door de oom A. S. van verzoekster en dat ze klacht probeerden in te dienen bij de politie maar niet ernstig werden genomen.

Verzoekers laten gelden dat racisme een groot probleem is in Rusland; veel vreemdelingen worden volgens hen blootgesteld aan geweld zonder dat de Russische autoriteiten tussenkomen of enige bescherming bieden aan de slachtoffers. Ze wijzen er op dat ook partners van vreemdelingen het slachtoffer kunnen worden van racistisch geweld.

Ze stellen dat Rusland hiervoor op de vingers werd getikt door de Raad voor Mensenrechten van de Verenigde Naties. Verzoekers halen aan dat “Amnesty International” gedurende verschillende jaren het racistisch geweld in Rusland onderzocht en aangeklaagd heeft. Ze citeren een *“actualiserend rapport”* van “Amnesty International” waaruit volgens hen blijkt dat er nog steeds een groot aantal racistische incidenten plaatsvinden. Verzoekers stellen dat de politie, nog volgens “Amnesty International”, geen bescherming biedt; vaak worden klachten niet geregistreerd of wordt er geen enkel gevolg aan gegeven; ook de politie zou zelf soms racistisch gedrag vertonen.

Verzoekers zijn dan ook van mening dat hun problemen passen in de algemene situatie van de Russische Federatie, *“waarbij personen van vreemde afkomst en hun partners niet enkel gediscrimineerd worden maar aangevallen en daarbij soms zelfs het leven laten”*.

Net zoals zijzelf ondervonden hebben, benadrukken verzoekers dat de politie zelden tussenkomt. Ze besluiten dat een huwelijk van partners van verschillende nationaliteit, niet aanvaard wordt door de Russische samenleving, laat staan door de familie van verzoekster.

Wat betreft de vrees voor vervolging in Afghanistan, laten verzoekers gelden dat *“of een gemengd huwelijk al dan niet aanvaard wordt erg afhangt van de houding van de familie van de Afghaanse echtgenoot”*.

Ze verwijzen hiervoor naar de “Danish Immigration Service” en benadrukken dat zelfs indien het huwelijk zou worden aanvaard, veel vrouwen alsnog problemen ondervinden door de conservatieve waarden van de Afghaanse samenleving en dat de Afghaanse traditionele cultuur erg weigerachtig staat tegenover daden die worden beschouwd als niet conform met de Islam. Vervolgens halen verzoekers het UNHCR handboek aan waaruit volgens hen blijkt dat vrouwen die op een “te westerse” wijze leven, vaak worden aangevallen.

Verzoekers halen aan dat haar familie, meer bepaald twee neven, verzoeker niet aanvaardden, waardoor ze reeds verschillende keren werden aangevallen.

Verzoekers besluiten dat in hun hoofde een ernstige vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 1 Vluchtelingenverdrag en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet zodat de commissaris-generaal hen onterecht de erkenning als vluchteling weigert.

Ten slotte gaan verzoekers in op de bestreden beslissingen.

Wat betreft de vrees voor vervolging in Rusland, refereren verzoekers naar het argument dat *“de verklaringen die verzoekers hebben afgelegd vaag, incoherent en tegenstrijdig zouden zijn gebleken”* en laten inzake verzoekster gebrekkige kennis over de oorlogsactiviteiten van haar oom, gelden dat zij slechts tien jaar oud was toen haar oom terugkeerde van de oorlog; hij was volgens hen een moeilijke man geworden die niet bepaald uitnodigde tot het stellen van vragen. Hierdoor bleef verzoekster zo ver mogelijk van hem en zocht zij geen contact; ook haar moeder had niet veel contact met hem. Daardoor was zij volgens verzoekers nooit op de hoogte van zijn precieze activiteiten in Afghanistan.

Zij zijn van mening dat *“de verklaring die verzoekster aan haar onwetendheid heeft gegeven tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal geloofwaardig en plausibel is”*. Aangaande de invaliditeit van haar oom, meent verzoekster dat zij *“duidelijk heeft uitgelegd dat hij geestelijk invalide was maar fysiek nog in orde was”*.

Betreffende de weerhouden tegenstrijdigheden wat betreft de registratie van de door verzoekster ingediende klacht, legt verzoekster uit dat de klacht wél geregistreerd werd maar dat er verder geen gevolg aan werd gegeven. Verzoekster zou echter begrepen hebben dat de klacht niet geregistreerd werd aangezien er geen enkel gevolg aan gegeven werd.

Verzoekers achten het *“erg begrijpelijk dat er een misverstand over bestaat aangezien het absoluut niet duidelijk is wat er gebeurt met een klacht voor de Russische politie wanneer die vervolgens niets doet met de klacht”*. Verzoekers menen dat zij elkaar niet op een *“manifeste manier”* hebben tegengesproken; hoogstens is er volgens hen sprake van een misverstand dat hun geloofwaardigheid echter niet aantast.

Wat betreft de vrees voor vervolging in Afghanistan en het argument in de bestreden beslissing dat verzoeker op een aantal vragen niet voldoende heeft kunnen antwoorden, wijst verzoeker er op dat hij wel de juiste data heeft gegeven van de eerste presidentsverkiezingen en van de parlamentsverkiezingen. Dat hij de datum van de tweede presidentsverkiezing niet kent, wijten verzoekers aan het feit dat hij nooit ging stemmen en voor die laatste verkiezing zelfs geen kieskaart had gekregen. Verzoekers stellen dat het niet ongewoon is dat men het correcte jaartal van een verkiezing niet meer kan herinneren, *“vooral wanneer men zich er helemaal niet in interesseert en er nooit bij betrokken was”*.

Aangaande het aantal kandidaten bij de recentste verkiezingen meent verzoeker dat er geen groot verschil is tussen 41 kandidaten en 44 kandidaten; men kan volgens verzoekers van een asielzoeker niet verwachten dat hij het exacte aantal presidentskandidaten kent.

Verzoekers laten vervolgens gelden dat er absoluut geen rekening werd gehouden met de volledige informatie die verzoeker wél kon geven. Zo kon hij geografisch een goede omschrijving geven van de weg die hij nam om van zijn dorp naar Kabul te gaan, alsook kende hij de namen van de scholen, ziekenhuizen en moskeeën. Andere informatie die hij kon geven werd volgens verzoeker *“geminimaliseerd”* omdat het grote incidenten zou betreffen die heel wat media-aandacht kregen.

Waar verzoeker de namen geeft van voorbije en huidige gouverneurs wordt hem volgens verzoekers verweten dat de laatste naam die hij gaf, pas gouverneur werd toen verzoekers reeds waren vertrokken

uit Kabul. Verzoeker wijt dit echter aan het feit dat hij niet had begrepen dat hij enkel de naam mocht geven van de gouverneur die aan de macht was toen ze nog in Kabul woonden.

De stelling van de commissaris-generaal dat de kennis van verzoeker nog dateert van de periode dat hij er woonde vóór 1998, is volgens verzoekers niet overtuigend. Volgens hen kan verzoeker dergelijke details niet gedurende al die tijd onthouden hebben; bovendien heeft hij ook informatie gegeven van recente voorvallen in Afghanistan.

Aangaande de kennis van verzoekster over Afghanistan, onderstrepen ze dat verzoekster zo weinig mogelijk buiten kwam en verwijzen hiervoor naar een rapport van de "Danish Immigration Service" waaruit zou blijken dat niet-Afghaanse vrouwen het moeilijker hebben om zich te integreren in de gemeenschap.

Aangaande de bewijslast, benadrukken verzoekers dat ze enkele documenten neerlegden maar dat de commissaris-generaal hiermee weigert rekening te houden met het argument dat "in Afghanistan vele documenten worden nagemaakt".

Volgens verzoekers baseert de bestreden beslissing zich op "*twijfels, vermoedens en weinig gefundeerde argumenten*"; dit terwijl ze wel geloofwaardig zijn.

Verzoekers zijn van mening dat de commissaris-generaal de bewijsregels van het Vluchtelingenverdrag miskent en ze verwijzen hiervoor naar enkele paragrafen van het handboek en de nota van UNHCR.

Verzoekers benadrukken dat de bewijslast die op een asielzoeker rust, genuanceerd moet worden, rekening houdend met de traumatische gebeurtenissen waardoor de asielzoeker niet altijd vrijuit zal durven spreken en zich bovendien niet alles zal kunnen herinneren.

Ook wat betreft de ondersteunende bewijzen halen verzoekers een paragraaf aan uit de nota van UNHCR waarin staat dat er van asielzoekers niet verwacht mag worden dat ze alle nodige bewijzen kunnen voorleggen, gezien de bijzondere situatie waarin ze zich bevinden. Nog volgens de nota, menen verzoekers dat de commissaris-generaal bij het beoordelen van het relaas, de volgende elementen in aanmerking moet nemen: de redelijkheid van de feiten, de samenhang van het relaas, de bevestigende bewijsstukken ter ondersteuning van het relaas, de overeenstemming met algemeen bekende feiten en de objectieve situatie van het land van herkomst.

Verzoeker herhaalt dat hij documenten heeft neergelegd, maar dat deze niet aanvaard worden omdat er "veel valse documenten worden gemaakt in Afghanistan". Verzoekers wijzen er echter op dat er hem een dubbele bewijslast wordt opgelegd en ze verwijzen naar het beginsel "*in dubio pro reo*". Zij menen dat het aan de asielinstanties is om aan te tonen dat de documenten vals zijn.

Verzoekers verwijzen vervolgens naar de "Immigration and Refugee Board of Canada" en stellen dat hun verklaringen moeten geëvalueerd worden in het licht van de omstandigheden en wetgeving van Afghanistan.

Verzoekers stellen vervolgens zich te beroepen op het voordeel van de twijfel, aangezien ze menen dat hun asielrelaas coherent is. Hiervoor verwijzen zij opnieuw naar het handboek en de nota van UNHCR en stellen zij dat UNHCR er de nadruk op legt dat men een asielzoeker niet kan vragen om het onmogelijke te bewijzen en dat de bewijslast gedeeld wordt. Ook maken verzoekers melding van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

De informatie die verzoekers hebben gegeven kadert volgens hen binnen de algemene situatie in Afghanistan en is daarom geloofwaardig. Verzoekers verklaren te hebben voldaan aan hun bewijslast, terwijl de commissaris-generaal "*van haar kant ongefundeerde conclusies trekt*".

Ten slotte wensen verzoekers te herinneren aan het feit dat de asielinstanties moeten oordelen "*in een geest van rechtvaardigheid en begrip*", gelet op de grote impact van de beslissing.

2.1.2. In ondergeschikte orde vragen verzoekers hen de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Aangaande artikel 48/4, b. en c. van de vreemdelingenwet argumenteren ze dat Kabul gevaarlijk is en dat zij "*er enkel in onmenselijke omstandigheden leven*".

De stelling dat het gewapend conflict slechts een beperkte impact heeft op de inwoners van Kabul, is volgens verzoekers in tegenspraak met de realiteit en is een manifeste appreciatiefout in hoofde van de commissaris-generaal. Verzoekers verklaren dat de stad Kabul in een staat van constante bezetting is en dat er dagelijks veiligheidsincidenten plaatsvinden.

Verzoekers stellen nergens in Kabul terecht te kunnen en verklaren dat verzoeker er geen familie meer heeft; ze zouden dan als "*vele andere IDP's in de enorme IDP vluchtelingenkampen dienen te verblijven*", wat volgens hen een schending uitmaakt van hun recht op een menswaardig leven.

Ze verklaren dat de bestreden beslissing enkel stelt dat er wat betreft verzoeker, een "*familiaal netwerk*" bestaat in Kabul, maar niet antwoordt op verzoekers bezwaren en geenszins aantoonst dat een vestiging in Kabul mogelijk is.

Verzoekers verwijzen naar "*Guidelines on international Protection: Internal Flight or Relocation Alternative*" van UNHCR over de elementen die moeten worden onderzocht van een eventueel

vluchtalternatief. Ze voegen hieraan toe dat dit onderzoek dient gevoerd te worden door de asielinstanties en besluiten dat *“noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat er enig onderzoek werd gevoerd naar de haalbaarheid van het vluchtalternatief in Kabul”*. Ze zijn van mening dat de vrees van verzoeker beoordeeld moet worden ten opzichte van de regio waar verzoekers wel degelijk een opvangmogelijkheid hebben, namelijk Logar.

Nog betreffende artikel 48/4, b. en c. van de vreemdelingenwet, onderzoekt de bestreden beslissing volgens verzoekers *“de noodzaak aan subsidiaire bescherming voor een familie niet”* en is de bestreden beslissing *“identiek aan een beslissing voor een jonge alleenstaande man en zwijgt in alle talen over de jonge kinderen”* (zie het verzoekschrift, p. 18). Verzoekers menen dat het risico op ernstige schade des te groter is voor dergelijke kwetsbare categorie.

Ze argumenteren dat elke administratieve beslissing ook het belang van het kind moet onderzoeken en voegen hieraan toe dat Afghanistan, volgens UNICEF het slechtste land ter wereld is voor kinderen. Verzoekers benadrukken dat de commissaris-generaal deze werkelijkheid *“niet ontkent”*, maar *“verkiest ze desalniettemin te verzwijgen”*.

Ze achten het echter *“evident dat een onmenselijke behandeling op een andere wijze wordt onderzocht wanneer het gaat om een volwassene dan wanneer het een kind betreft”*.

Ze zijn verder van mening dat *“het gebrek aan toegang tot de meest elementaire rechten, toegang tot school, medische hulp, ..., van aard is om kwetsbare groepen bloot te stellen aan een ernstig risico op een schending van het recht op leven en het recht op de fysieke en morele integriteit”*.

Ze verwijzen naar het *“Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”* dat de Staten het recht oplegt om het leven te respecteren, alsook het recht op menselijke integriteit en het recht op onderwijs.

Verzoeker halen vervolgens enkele cijfers aan die volgens hen aantonen dat er een *“wereldrecord”* is van kindersterfte in Afghanistan, dat er een gebrek is aan *“medische en sociale structuren”* en dat het recht op onderwijs van de kinderen in gevaar is in Afghanistan.

Ook laten verzoekers gelden dat het gewapend conflict dat reeds 30 jaar duurt, onderzocht moet worden bij het onderzoek naar de subsidiaire bescherming. Naast deze *“humanitaire crisis”* benadrukken verzoekers vervolgens de *“antipersoonsmijnen die elke dag kinderen doden of verminken in Afghanistan”*.

Ze stellen dat de bestreden beslissing zich diende uit te spreken over het risico bij een terugkeer naar Afghanistan voor elk lid van de familie en onderstrepen dat de devolutive werking van de Raad deze verplicht een *“volledig onderzoek te doen van het reëel risico”*.

Door *“niet eens te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen voor het statuut van subsidiaire bescherming”* schendt de bestreden beslissing volgens verzoekers artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ze menen dat evenmin werd onderzocht of verzoekster een risico loopt in de zin van artikel 48/4, b. van de vreemdelingenwet.

2.1.3. Verzoekers laten gelden dat ze recht hebben op erkenning van de status van vluchteling en in ondergeschikte orde op de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4.1. Verzoekers vragen in hoofdorde de toekenning de vluchtelingenstatus.

De Raad merkt vooreerst op dat de uiteenzetting over de "eenheid van gezin" met name dat in het kader van de eenheid van gezin, van beide verzoekers de vluchtelingenstatus moet erkend worden indien de vrees voor vervolging in hoofde van een van hen weerhouden wordt, in casu irrelevant is.

Het asielrelaas van verzoekers is immers ongeloofwaardig, zoals hieronder zal worden aangetoond, waardoor de problematiek van de "*instandhouding van het gezin*" zich niet stelt.

Wat betreft de vrees voor vervolging in Rusland, herhalen verzoekers dat ze werden bedreigd door verzoeksters oom A. S. en dat ze een klacht probeerden in te dienen bij de politie maar dat dit niet ernstig werd genomen. Ze laten gelden dat racisme een groot probleem is in Rusland en stellen dat Rusland hiervoor op de vingers werd getikt door de Raad voor Mensenrechten van de Verenigde Naties. Zij citeren een "*actualiserend rapport*" van "Amnesty International" waaruit volgens hen blijkt dat er nog steeds een groot aantal racistische incidenten plaatsvinden en dat de politie geen bescherming biedt.

Aangaande de vrees voor vervolging in Afghanistan, laten verzoekers gelden dat "*of een gemengd huwelijk al dan niet aanvaard wordt erg afhangt van de houding van de familie van de Afghaanse echtgenoot*"; ze verwijzen hiervoor naar de "Danish Immigration Service" en benadrukken dat veel vrouwen problemen ondervinden door de conservatieve waarden van de Afghaanse samenleving en dat de Afghaanse traditionele cultuur erg weigerachtig staat tegenover daden die worden beschouwd als niet conform met de Islam. Zij herhalen dat verzoekers familie, meer bepaald twee neven, het gemengde huwelijk van verzoeker niet aanvaardden, waarop ze hen reeds verschillende keren aanvielen. De Raad merkt op dat bij de vaststelling van een ongeloofwaardig relaas, de commissaris-generaal geen onderzoek of toetsing te verrichten naar de toestand van het land van herkomst van de asielzoeker (RvS, nr. 173.351 van 9 juli 2007).

Wanneer, zoals hieronder besproken, geen geloof kan worden gehecht aan het gedebiteerde asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Bovendien wijst de Raad er op dat een verwijzing door verzoekers naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land

van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier –met hun verwijzingen naar rapporten van Amnesty International, de Raad voor Mensenrechten van de Verenigde Naties, de Danish Immigration Service en UNHCR- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De commissaris-generaal heeft terecht beslist dat het asielerelaas van verzoekers ongeloofwaardig is.

Aangaande het bestaan van de oom van verzoekster en diens deelname aan de oorlog in Afghanistan, stelt de Raad vast dat verzoekers hiervan geen enkel bewijs voorleggen. De verklaringen van verzoekster omtrent deze persoon en diens activiteiten zijn bovendien onaannemelijk vaag; verzoeker kon zelfs meer informatie verstrekken dan zij over de activiteiten van haar oom, wat onaannemelijk is. Ook werden er tegenstrijdigheden en incoherenties vastgesteld tussen de verklaringen betreffende de invaliditeit van de oom.

De uitleg dat verzoekster slechts tien jaar oud was toen haar oom terugkeerde van de oorlog, dat hij een moeilijke man geworden was wiens houding niet bepaald uitnodigde tot het stellen van vragen en dat zij -aangaande de invaliditeit van haar oom- "*duidelijk heeft uitgelegd dat hij geestelijk invalide was maar fysiek nog in orde was*", komt niet verder dan het herhalen of wijzigen van eerder afgelegde verklaringen en biedt geenszins een verklaring voor het feit dat haar echtgenoot aangaande haar oom enige basisinformatie kon verschaffen waarvan zij zelf geen weet had.

Wat betreft de tegenspraak nopens de registratie van de door verzoekster ingediende klacht, wordt in het verzoekschrift gesteld dat dit terug te voeren is op een misverstand en het tevens "*erg begrijpelijk dat er een misverstand over bestaat aangezien het absoluut niet duidelijk is wat er gebeurt met een klacht voor de Russische politie wanneer die vervolgens niets doet met de klacht*".

De Raad stelt vast dat verzoekers de jegens hen weerhouden tegenstrijdigheid proberen te vergoelijken. Uit het gehoor van het Commissariaat-generaal blijkt duidelijk dat verzoeker uitdrukkelijk verklaard heeft dat hij ooit probeerde een klacht in te dienen, maar dat de politie deze niet wou registreren.

Volgens verzoeker is de klacht die verzoekster indiende, wél geregistreerd, maar kende deze geen resultaat (zie gehoorverslag K. F., p. 21). Verzoekster beweerde echter dat ze in 2001, nadat ze door haar oom geslagen was, zelf een klacht is gaan indienen bij de politie, maar dat deze klacht niet werd aangenomen, net als de voorgaande klacht van verzoeker; zij verklaarde bovendien dat de politie de klacht zelfs niet wilden lezen toen ze hoorden tegen wie ze klacht wou indienen (zie gehoorverslag M. F., p.13-15).

Verzoekers pogen de vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent hun voorgehouden permanente verblijf sinds 2002 in Kabul en Logar tot aan hun vlucht naar België in november 2009 te weerleggen, door te verwijzen naar elementen omtrent zijn land waarvan verzoeker wél op de hoogte is en waarmee door de commissaris-generaal geen rekening gehouden werd.

Ook menen ze de onwetendheden te kunnen verklaren door te stellen dat verzoeker niet is gaan stemmen, dat hij vóór de laatste presidentsverkiezingen geen kieskaart had, dat hij niet geïnteresseerd is in verkiezingen, dat hij niet begreep dat hij enkel de naam van de gouverneur mocht geven die aan de macht was toen hij nog in Kabul woonde en dat hij dergelijke details toch niet kon onthouden.

De Raad stelt vast dat dergelijke verklaringen en verschoningen geenszins het geheel van onwetendheden aangaande hun recent verblijf in Afghanistan kunnen weerleggen. Bovendien ondernemen verzoekers geen poging om verzoekers gebrekkige kennis over Logar, waar ze verklaren het laatste jaar vóór hun vlucht verbleven te hebben, te verklaren; aldus blijft de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers kennis over Logar beperkt en fragmentarisch is, overeind.

Waar verzoekers herhalen dat verzoekster haast niet buitenshuis kwam en ze verwijzen naar een rapport van de "Danish Immigration Service", stelt de Raad vast dat deze uitleg haar gebrekkige kennis omtrent elementaire basisinformatie, niet kan vergoelijken. Zeker aangezien verzoekster wel beweerde de zoo in Kabul te hebben bezocht en in de centrale straat van Kabul te zijn geweest (zie gehoorverslag M. F., p. 20) en gezien de problemen die zij zouden gekend hebben in Afghanistan slechts drie tot vier jaar geleden begonnen (zie gehoorverslag M. F., p. 20).

Verzoekers gaan in op de bewijsregels van de Conventie van Genève en doen dit aan de hand van "*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*" en de "*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*" van UNHCR, en van de "*Immigration and Refugee Board of Canada*". Ook roepen beroepen verzoekers zich op en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekers niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Ook het citaat van de "Immigration and Refugee Board of Canada", waaruit blijkt dat de verklaringen van asielzoekers geëvalueerd moeten worden in het licht van de omstandigheden en wetgeving van het land van herkomst, heeft slechts de waarde van een aanbeveling.

Voor wat betreft de Kwalificatierichtlijn, dient te worden vastgesteld dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze in tegenstelling tot wat het verzoekschrift voorhoudt, tijdig werd omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad merkt bovendien op dat het voordeel van de twijfel, waarop verzoekers zich beroepen, slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De verklaringen van verzoekers kunnen een voldoende bewijs zijn van de hoedanigheid van vluchteling, maar dit enkel op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

Ook het handboek en de nota van UNHCR en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, waar verzoekers naar verwijzen, stellen dat het asielrelaas eerst geloofwaardig moet zijn voordat hen het voordeel van de twijfel kan worden gegund. Verzoekers slagen er echter niet in hun asielrelaas geloofwaardig te maken.

Waar verzoekers herhalen dat ze documenten hebben neergelegd, maar dat deze niet aanvaard worden door de commissaris-generaal "omdat er veel valse documenten worden gemaakt in Afghanistan", antwoordt de Raad dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Bovendien blijkt uit informatie van de commissaris-generaal die toegevoegd werd aan het administratief dossier dat documenten in Afghanistan op niet-reguliere wijze kunnen worden verkregen, zowel binnen als buiten Afghanistan.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan op grond van een ongeloofwaardig relaas niet worden erkend.

2.4.2. Verzoekers vragen in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aangaande artikel 48/4, b. en c. van de vreemdelingenwet argumenteren verzoekers dat Kabul gevaarlijk is en dat zij "er enkel in onmenselijke omstandigheden leven". Ze verklaren nergens in Kabul terecht te kunnen; ze zouden dan als "vele andere IDP's in de enorme IDP vluchtelingenkampen dienen te verblijven", wat volgens hen een schending zou uitmaken van hun recht om niet op een onmenselijk en vernederende wijze te moeten leven.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, kan een verwijzing naar zijn nationaliteit echter niet volstaan; hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Te dezen dient te worden opgemerkt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst onontbeerlijk is om uit te sluiten dat verzoekers ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoten.

Verzoekers maken zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over hun voorgehouden verblijf in Afghanistan van 2002 tot hun vlucht in november 2009. Bij gebrek aan elementen betreffende het recente verblijf van een asielzoeker kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412).

De opmerkingen van verzoekers over een mogelijk intern vluchtalternatief doen -gelet op bovenstaande vaststellingen- geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas en zijn derhalve irrelevant.

Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissingen zich dienden uit te spreken over het risico bij een terugkeer naar Afghanistan voor elk lid van de familie, en niet enkel over toekenning van internationale bescherming voor de ouders; ze stellen dat het gebrek aan toegang tot de meest elementaire rechten, zoals toegang tot school, medische hulp, ... van dien aard is dat het kwetsbare groepen blootstelt aan een ernstig risico op een schending van het recht op leven en het recht op fysieke en morele integriteit

en verwijzen in dit verband naar de artikelen 2, 3 en 14 van het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekers voeren in onderhavig verzoekschrift echter geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hun kinderen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, daadwerkelijk een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

De loutere verwijzing naar en het citeren uit rapporten van Amnesty International en UNICEF kan immers niet volstaan om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken dat evenwel in casu concreet aangetoond dient te worden.

Verzoekers tonen dan ook geenszins een schending van artikel 2 van Het Europees Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aan. Ze verwijzen louter naar cijfers van Amnesty International en UNICEF waaruit blijkt dat de graad van kindersterfte in Afghanistan bijzonder hoog is, doch tonen hiermee geen concreet risico voor hun kinderen aan.

Dezelfde redenering kan worden gevolgd wat betreft de aangevoerde schending van artikel 14 van het Handvest; ook hier halen verzoekers slechts cijfers aan van UNICEF, doch hieruit blijkt enkel dat de scholingsgraad bij Afghaanse kinderen laag is. Verzoekers brengen echter geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hun kinderen in geval van terugkeer naar Afghanistan verstoken zouden blijven van onderwijs.

Waar verzoekers stellen dat de devolutieve werking van de Raad deze verplicht een "*volledig onderzoek te doen van het reëel risico*" en menen dat de bestreden beslissingen niet onderzochten of verzoekers in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en of verzoekster een risico loopt in de zin van artikel 48/4, b. van de vreemdelingenwet, herhaalt de Raad dat, wanneer verzoekers er niet in slagen om de asielinstanties aannemelijk te maken waar en onder welke omstandigheden ze gedurende de laatste jaren voor hun aankomst in het Rijk, werkelijk hebben verbleven, ze de asiel instanties in België niet toelaten om een correct inzicht te krijgen over hun leefsituatie of herkomst, hun eventuele problemen en hun eventuele nood aan bescherming.

Bij gebrek aan elementen betreffende het recente verblijf van verzoekers kan de subsidiaire beschermingsstatus dan ook niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412)

De subsidiaire bescherming als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.4.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat verzoeker en verzoekster tijdens hun verhoren op 18 april 2011 de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die respectievelijk de taal Dari en de Russische taal machtig is, in tegenwoordigheid van een advocaat wat verzoeker betreft.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE